

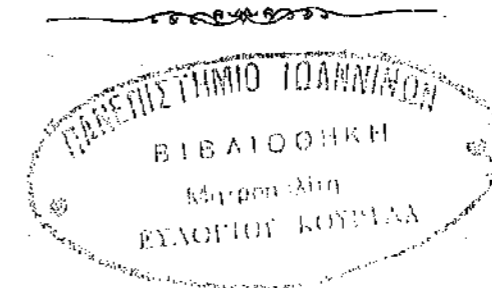
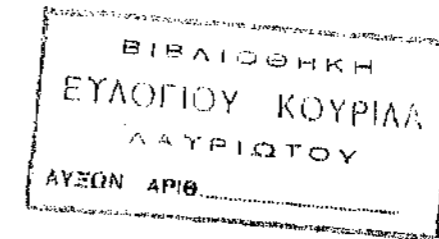
ΕΣΤΙΑ

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

1886

[ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 5 - ΔΕΔΕΜΜΕΝΟΝ ΔΡ. 8

ΑΘΗΝΗΣ
Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της Έστιας: Ένδ της οδού Σταδίου, αριθ. 32.

1886

ἘΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΒ΄

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι γρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαδίᾳ γρ. 20 — ἂν συνδρομαὶ ἀρχοῦσι ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. Ἐκδοτὸν ἑτάς καὶ εἴς τε ἑτήσια. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 22. 14 Σεπτεμβρίου 1886

Ἡ ἈΣΧΗΜΗ ΑΔΕΛΦΗ

Ἀφήγημα

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμεν. φύλλον.]

Γ΄

Ἡ οἰκία τοῦ Κου Πλατέα ἐκεῖτο ὕψηλά, εἰς τὴν συνοικίαν τὴν ὅποιαν σήμερον στολίζει τὸ ὄρφανοτροφεῖον. Ὀλιγισταὶ τότε οἰκίσκοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ἀπόκεντρον ὕψωμα. Ἡ θεὰ ἐκεῖθεν εἶναι ἐκτεταμένη καὶ ὠραία, ἀλλὰ δὲν εἴλκυσε τοῦτο τὸν Κύριον καθηγητὴν· τὸν εἴλκυσε ἡ σχετικὴ εὐθηνεία τῶν οἰκοπέδων. Διότι αὐτὸς ἐκτίσας τὴν οἰκίαν. Οἱ τοῖχοί της ἀντεπροσώπευσον πολυεῖς κόπους του. Ἦτο μικρὰ καὶ ταπεινὴ ἡ οἰκοδομὴ, ἀλλ' ἦτο ἰδιοκτησία του, δὲν τὴν ἐχρεώσται εἰς οὐδένα, δὲν ὤφειλε πλέον νὰ πληρῶνῃ ἑνοίκιον εἰς ξένον οἰκοδομητὴν. Τὸ δὲ γλυκὺ αἰσθημα τῆς ἀνεξαρτησίας ἦτο ἀντιστάθμισις ἐπαρκῆς τοῦ κόπου μετὰ τὸν ὅποιον ὁ εὐτραφὴς ἰδιοκτήτης διεσκίλιζε δι' τῆς ἡμέρας τὸν ἀνήφορον τοῦ Ποταμοῦ, ὅπως ἀνέλθῃ μέχρι τῆς οἰκίας του.

Ἡ ὁδὸς ἐκεῖνη, καθὼς γνωρίζουν πάντες οἱ ἐπισκεφθέντες τὴν Ἑρμούπολιν, λέγεται Ποταμός, διότι ἦτο ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου διὰ τοῦ ὁποίου τὰ ὄμβρια ὕδατα κατήρχοντο ἐκ τοῦ βουνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄλλως δέ, καὶ σήμερον ἐτι ἐκεῖθεν διαχετεύονται τὰ νερά. Ἐν καιρῷ ραγδαίας βροχῆς ἡ ὁδὸς γίνεται καὶ πάλιν χειμάρρος, ἀλλ' ἀντὶ κρημνῶν καὶ πετρῶν περιορίζεται ἐκατέρωθεν ὑπὸ οἰκοδομῶν, τῶν ὁποίων αἱ θύραι ὑπέκεινται ἰκανῶς τοῦ ἰδάφους διὰ τὸν φόβον τῆς πλημμύρας. Ὡστε ἡ ὀνομασία τῆς ὁδοῦ ἔχει εἰσέτι τὸν λόγον της. Εὐτυχῶς δὲν βρέχει συχνάκις εἰς Σύραν, ἀλλ' ἔταν τοῦτο συμβαίνει ὁ Ποταμὸς ἐνίοτε εἶναι ἀδιάβατος. Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις ὁ Κος Πλατέας ἠναγκάζετο νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὴν ἐστίαν του ἐλικοειδῶς δι' ἄλλων πλαγιῶν ὁδῶν. Ὑπῆρχον ὁμοίως καὶ ἡμέραι καθ' ἃς ἐκλείετο ἐξ ἀνάγκης εἰς τὴν οἰκίαν του, διακοπτομένης ἐντελῶς τῆς συγκοινωνίας.

Ἡ μεγαλειτέρα ἡδονή, τὴν ὅποιαν διὰ τῆς οἰκοδομῆς ἐκείνης ἀπέκτησεν ὁ Κος Πλατέας, ἦτο ἡ δοθεῖσα εἰς τὴν γρατῆν μητέρα του εὐχαριστήσις τοῦ νὰ διέλθῃ ἐν ἀνάσει τὰς τελευταίας ἡμέρας της, μετὰ τὰς μακρὰς στερήσεις καὶ δο-

ΤΟΜΟΣ ΚΒ΄.—1886

μασίας ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων ἀνέθρεψε τὸν υἱὸν της καὶ τὸν εἶδε βαθυηδὸν ὑπερνεκῶντα τὰς πρώτας δυσχερείας τοῦ διδασκαλικοῦ τταδίου. Ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης ἀπέθανεν ἡ γρατῆ ἐν εἰρήνῃ. Ἔτος εἶχεν ἤδη παρέλθει ἑκτοστὸ, ἀλλὰ τὸ δωματίον της ἔμεινε εἰσέτι ἀνεπαφρον. Εἶχεν ἀνάγκην αὐτοῦ ὁ καθηγητὴς πρὸς ἀνετωτέραν κατάταξιν τῆς αὐξανούσης βιβλιοθήκης του, ἀλλὰ τὸ εἰσέβητο καὶ τὸ ἡγάπα καὶ τὸ ἤθελεν οὕτω κενόν, ὡς ἐνδιαίτημα τῆς μνήμης. . . τῆς σκιάς της μητρὸς του.

Μόνον ἐξ αὐτῆς κληρονομίαν παρέλαβε τὴν γρατῆν ὑπηρέτριά της, τὴν ὀλιγόλογον Φλουροῦν, τῆς ὅποιος ὑπέφερον ὑπομονητικῶς τὰς γεροντικὰς ἰδιοτροπίας, ἀρκοῦμενος εἰς τὴν ἀτελεῖ ὑπηρέσειαν της καὶ εἰς τὴν οὐχὶ συνήθως ἐπιτυχῆ μαγειρικὴν της. Ἀλλὰ τῆς Φλουροῦς ἡ κυριαρχία περιορίζετο εἰς τὸ ἰσθγιαῖον τῆς οἰκίας. Ὁ καθηγητὴς εὗρισκε τὴν ἡσυχίαν του εἰς τὸ ἀνώγειον ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος του. Ἐντὸς αὐτοῦ εἶχε καὶ τὸ γραφεῖόν του. Ἐκεῖ ἐπὶ τῆς παρὰ τὸ παράθυρον τραπέζης εἰργάζετο, ἐκεῖ προητοίμαζε τὰς παραδόσεις του, ἐκεῖ ἀνεγίνωσκε τοὺς προσφιλεῖς του συγγραφεῖς, ἐκεῖ συχνάκις μετὰ τὸν κάλαμον εἰς τὴν χεῖρα, ἢ τὸ βιβλίον ἀνοικτὸν ἐνώπιόν του, ἐκάθητο βλέπων ἀφρημένως, ὑπεράνω τῶν δωματίων τῶν λοιπῶν Ἑρμούπολιτῶν, τὴν θάλασσαν καὶ τὰς κυανὰς γραμμὰς τῶν πέριξ νήσων, ἢ κλίνων τὴν κεφαλὴν καὶ κλείων τὰ βλέφαρα δὲν ἔβλεπε τίποτε, διότι ἀπεκοιμήτο.

Ἠγάπα τὴν οἰκίαν του ὁ Κος Πλατέας. Ἀφ' οὗ τὴν ἀπέκτησε σπανίως ἐξήρχετο, παρεκτὸς διὰ τὰς παραδόσεις καὶ διὰ τὸν τακτικὸν περιπατὸν του. Μετὰ νέας δὲ πάντοτε εὐχαριστήσεως ἔβλεπεν ἐπιστρέφων τοὺς τοίχους καὶ ἤνοιγε τὴν θύραν της.

Τὴν ἑσπέραν ταύτην ἐπέστρεψε μετὰ μεγαλειτέρας εὐχαριστήσεως τῆς συνήθους, ὡς εἰς καταφύγιον μετὰ τὸν κίνδυνον τοῦ ὁποίου τὴν ὑπόψιν ὑπέκρυπτε τὸ ἐγκώμιον τῆς ἐπιδόξου γυναικαδέλφης τοῦ Λιάκου.

— Ὡσάν νὰ εἶναι καὶ ἀλήθεια, ἔλεγε μονολογῶν ἐνῶ, ἀφοῦ ἐδίπλωσε τὸν ἐπενδύτην του, περιεβάλλετο τὸν παλαιὸν κοιτῶνίτην του καὶ περιέδεε τὴν κεφαλὴν μετὰ μεταξωτὸν μανδύλιον,

μνήμην, αὐ δὲ πολιτικαὶ σκιαγραφίαι τοῦ κ. Φράγκ Χίλλ τιμῶσιν ἐξ ἴσου τὸν γράφοντα ὅσον καὶ τὸ φύλλον ὅπερ τὰς δημοσιεύει.

Ὁ Έσθινός Ταχυδρόμος, ἡμερίς τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας, διευθύνεται πρὸς τὸν σίρ 'Αλ-τζερνών Μπάρθονκ, τοῦ συμπαθοῦς βουλευτοῦ, πρώτης τάξεως βήτορος καὶ ἐξόχου δημοσιογράφου. Ὁ Έσθινός Ταχυδρόμος ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὄργανον τοῦ λόρδου Παλμερστοῦ καὶ τοῦ Ναπολέοντος Γ', τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπῆρξέ ποτε συνεννόησις μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν. Εἶνε ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἡμεριδῶν τοῦ Λονδίνου ὡς ἰδρυθεῖσα τὸ 1772. Εἶνε ἀνεξάρτητος, ἂν καὶ ὑποστήριζε πάντοτε τὸν θρόνον, τὴν Ἐκκλησίαν, τὴν περιουσίαν καὶ τὴν ἀριστοκρατίαν εἰς ἃν ἀνήκει ἐξ ὀλοκλήρου. Ὁ Έσθινός Ταχυδρόμος ἔχει πάντοτε ἀρίστης πληροφορίας περὶ τῶν διπλωματικῶν ὑποθέσεων. Ὁ σίρ Α. Μπάρθονκ ἐσπούδασε τὴν πολιτικὴν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀκολουθεῖ δὲ τὰς γαλλικὰς ἰδέας. Εἶνε ἀνὴρ ἀνεπιλήπτων ἀριστοκρατικῶν ἠθῶν, ἀγαπητὸς ὅσον καὶ σεβαστός.

X*

Η ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἱταλοῦ Paolo Mantegazza.)

[Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε σελ. 509]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

Ἐπίδησις. — Ἐνάτια. — Ἄη βάρεσθαι. — Ὁ ὑγιεινὸς κώδηξ τῆς ἐνδυμασίας.

Οἱ κόθοροι καὶ ἐν γένει αἱ ὑποδήσεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἦσαν κομφαί, ἀλλ' ὄχι πολὺ ὑγιεινά. Προτιμότερον εἶνε τὸ σύστημα τῆς ὑποδήσεως τῶν νεωτέρων Εὐρωπαίων.

Αἱ ὑποδήσεις δὲν πρέπει νὰ εἶνε κατασκευασμένα ἐκ δερμάτος ἐστίλπνωμένου ¹⁾, ψυχροῦ τὸν χειμῶνα καὶ θερμότητος τὸ θέρος. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ δερμάτος ἄλλως ἐμποδίζει τὴν ἐλευθέραν διακίνησιν τῶν ποδῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἐνῶ ζητοῦμεν νὰ προφυλάξωμεν αὐτοὺς ἐκ τῆς ὑγρασίας, τοὺς εὐρίσκωμεν καθύπευρον ἐκ τοῦ ἰδρώτους.

Καὶ αὐταὶ αἱ *πιλοβατίδες* (galoches) ἐκ στερεοῦ δερμάτος ἐστίλπνωμένου ἀποδοκιμάζονται ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς, ἀντὶ τούτων δὲ προτιμητέα ἡ χρῆσις ὑποδήσεως παχυτέρας καὶ μετὰ διπλοῦ πέλματος.

Κατὰ τοὺς θερινοὺς μῆνας ἀξιολογος ὑπόδησις εἶνε ἡ ἐξ ἐρίου λεπτοῦ καὶ χρώματος ἀνοικτοῦ, διότι τὸ ὕψωμα τοῦτο τηρεῖ τοὺς πόδας ὑποθερούς. Ἡ θερμοκρασία καὶ ἡ διαπόρρησις τῶν ποδῶν μεγάλως ἐνταφύρουσι τὴν ὑγίαν. Ἡ ἀνα-

¹⁾ Τοῦ κοινῶς παρ' ἡμῶν καλουμένου λουστρίνι.

στολή μάλιστα τῆς διαπορήσεως τοῦ ποδὸς δύναται νὰ ἔχῃ καλίστας διὰ τὴν ὑγίαν συνέπειας.

Σπουδαιότατα διὰ τὰς ὑποδήσεις ζητήματα εἶνε τὰ ἕφορῶντα εἰς τὸ σχῆμα καὶ εἰς τὸ μέγεθος αὐτῶν. Κατηγοροῦμεν τοὺς Σίνας ὡς βασιανίζοντας τὰς γυναῖκας τῶν διὰ τῆς νηπιόθεν παραμορφώσεως τῶν ποδῶν αὐτῶν, καὶ ὅμως ἡμεῖς αὐτοὶ παραμορφοῦμεν τὰ κάτω ἀκρωτήρια ἡμῶν περισφιγγόντες συχνάκις αὐτὰ διὰ στενωτάτης ὑποδήσεως. Αἱ πλείεσται τῶν σημερινῶν κυριῶν, ὅσαι ἐπιδεικνύουσι πόδας κομψούς, ἤθελον δεῖξει πόδας παραμορφωμένους καὶ ἀσχήμους, ἐὰν παρουσιαζόν αὐτοὺς γυμνοῦς.

Τὰ κυρίως καλούμενα ὑποδήματα ¹ εἶνε κακὰ ὑπόδησις, ἰδίως εἰς τὰ θερμὰ κλίματα, διότι πιέζουσι τοὺς πόδας καὶ θερμαίνουσι αὐτοὺς καθ' ὑπερβολήν.

Ἄληθής πρόδοσις τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ποδὸς ὑπῆρξεν ἡ κατασκευὴ ὑποδήσεως διαφόρου διευθύνσεως διὰ τὸν δεξιὸν καὶ διὰ τὸν ἀριστερὸν πόδα. Πολλοὶ λησμονοῦσι τὴν πρόσοδον ταύτην τῆς ὑποδηματογραφίας, ὅταν πρόκηται περὶ ὑποδήσεως τῶν παιδίων. Καὶ ὅμως κατὰ τὴν τρυφεράν ταύτην ἡλικίαν ὁ ποὺς λαμβάνει ἕριστικῶς καλὴν ἢ κακὴν μορφήν.

Ἡ ὑπόδησις πρέπει νὰ εἶνε μακρὰ καὶ πλατειά. Αἱ δὲ πτέρναι δὲν πρέπει νὰ εἶνε οὔτε ὑψηλαί, οὔτε στεναί.

Διάφοροι παραμορφώσεις τῶν ποδῶν συμβαίνουσιν εἰς κυρίας, αἱ ὅποιαι μεταχειρίζονται πτέρνας καθ' ὑπερβολήν ὑψηλάς, εἴτε διὰ νὰ φαίνωνται ὑψηλότεραι, εἴτε διὰ ν' ἀκολουθήσωσι τὸν ἀνόητον συρμόν. ²

Ἀρίστη ὑπόδησις εἶνε ἡ ἐλαστικωτέρα, ἐκείνη ἣτις παρέχει εἰς τὸν πόδα τὴν μεγαλειτέραν ποσότητα ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος καὶ δὲν ἀφίνει τὸν ἰδρῶτα νὰ συγκεντροῦται. Ἀξία σημειώσεως παρατήρησις εἶνε, ὅτι οἱ ἀνωπόδητοι ἔχουσι τοὺς ὑγιεινότερους καὶ τοὺς εὐρωστότερους πόδας.

Κατὰ τοὺς μακροὺς δρόμους μέτρον χρησιμῶτον ἅμα καὶ εὐχάριστον εἶνε τὸ λούειν μετὰ δλωρον πορείαν ἐπὶ τέταρτον τοῦ λεπτοῦ τοὺς πόδας ἐντὸς ψυχροῦ ὕδατος. Τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ λουτροῦ οὐδένα ἔχει κίνδυνον διὰ τὴν ὑγίαν.

Ὡστρατηγοὶ, ὦ συνταγματάρχαι, ὦ λοχαγοί, οἱ νομίζοντες ὅτι δύνασθε διὰ μιᾶς διαταγῆς πορείας νὰ δημιουργήσητε ἐκλιπούσας δυνάμεις στρατιωτῶν ἐξητλημένων, καὶ διὰ τῆς παιθαρχίας νὰ βιάσητε νὰ βαδίσωσιν οἱ χωλοὶ καὶ οἱ καταπεπνημένοι, ἐνθυμήθητε ὅτι πολλοὶ μάχαι ἀπωλέσθησαν ὑπὸ στρατιωτῶν ἀνδρείων

¹ Ἱταλιστὶ *silvalli*, γαλλιστὶ *bottes*.

² Αἱ τοιαῦται πτέρναι ἀνεγνωρίσθησαν παραίτοι παθήσεω τοῦ νωτιαίου μυελοῦ εἰς τινες κυρίας.

μέν, ἀλλ' ὑπὲρ τὸ δέον κεκημηκότων ἕνεκ ὑπερβολικῶν καὶ ἀμεθῶδων πορειῶν.

Τὰ ἐνώτια δὲν ἀποτελοῦσι μὲν μέρος τῆς ἐνδυμασίας, ἀλλ' ἐπειδὴ φέρονται ὡς κόσμος τῆς κεφαλῆς, ἀνάγκη ν' ἀφερώσωμεν ὀλίγας λέξεις ἀποδοκιμασίας κατὰ τοῦ βαρβάρου τούτου ἔθους, τοῦ καταδεικνύοντος τὴν ατενωτάτην ἡμῶν συγγένειαν πρὸς τοὺς ἀγρίους τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Ὅλιγαι εἶνε αἱ γυναῖκες αἱ ὁποῖαι ἐνθίστανται εἰς τὴν συνήθειαν ταύτην τῶν ἐνωτίων. Ὅλιγαι ἐνοσοῦσι, ἐτι τὸ ἔθος τοῦτο προδίδει βαρβαρότητα. Ἐπικρατεῖ δὲ εἰς τινὰς ἢ σφαλερὰ πρόληψις, ὅτι τὰ ἐνώτια προφυλάττουσιν ἀπὸ ἀσθενείας τῶν ὀφθαλμῶν.

Ὅταν ὁ ἥλιος τῆς νεότητος ἔδυσε, ἀνάγκη νὰ ἐπιζώμεθα δι' ὑπομονῆς καὶ γενναιότητος, νὰ περιόκπτιωμεν πολλοὺς κλάδους ἀνωφελεῖς τοῦ κεκημηκότος δένδρου τῆς ζωῆς, νὰ εἰμεθα πλέον παρὰ ποτὲ πάφρονες, καὶ νὰ ἀφιερῶμεν εἰς τὴν ἔργασίαν, εἰς τὴν μελέτην, εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν, εἰς τὸ κοινὸν καλόν, τόσας δυνάμεις σπαταλωμένας εἰς ἀσωτείας. Οὕτω βιοῦντες θέλωμεν τηρήσει ἐπὶ μακρὸν χρόνον τὴν γαλήνιον ἐκείνην καλλομένην τῆς ἡλικίας, καὶ θέλωμεν φέροι μειδιάοντες τὴν σεβασμίαν λευκότητα τῆς γερωνικῆς ἡλικίας.

Ἡ μοναδική, ἡ ἄμεσος, ἡ ἀφευκτος συνέπεια τοῦ χρωματισμοῦ εἶνε τὸ νὰ ἐκλαμβάνεται ὁ βαπτόμενος πολὺ πρεσβύτερος τῆς πραγματικῆς τοῦ ἡλικίας. Ἀγνοεῖτε πόσον μεγάλη, βαθεῖα, ἀνυπολόγητος εἶνε ἡ ἀνθρωπίνη κακία.

Γυνὴ τεσσαρακονταῦτις, ὑγιής, εὐρωστος, εἰς τὴν φυσικὴν τῆς κατάστασιν, μὴ παραποιημένη τεχνικῶς, θέλει ἐκλειψθῆ παρὰ πάντων ὡς τριακονταῦτις. Ἄλλ' ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς ἐκσθαστῆς φίλης ἀνακαλύψῃ χρωματισμὸν τινὰ ἐκ τοῦ κομμωτοῦ προερχόμενον, πάραυτα ἡ ἡλικία αὐτῆς αὐξάνεται εἰς ἑτὴ πεντήκοντα, καὶ εἰς τὴν καταδίκην τὴν γινωμένην κατὰ τῆς ἀνακαλυφθεῖσης ἀπάτης ἀπαλείφονται καὶ αἱ φυσικαὶ εἰκὲναι καλλοναί, αἱ ὁποῖαι ἔμενον ἀθικταὶ καὶ ἤρκειον νὰ καταστήσωσι τὴν γυναῖκα ἐκείνην προσφιλή καὶ θελεκτικὴν.

Ὅταν γυνὴ φέρῃ μὲ ἤραμον γεννασιότητα τὴν λευκὴν κόμην τῆς, περιστοιχίξει αὐτὴν εὐθὺς ἐυλαβὲς αἰσθημα τιμῆς. Αἱ κόραι τῆς Ἐβας τιμῶσιν αὐτὴν καὶ τὴν θεωροῦσιν ἀνωτέραν τῶν. Οἱ δὲ ἄνδρες ἀγαπῶσιν αὐτὴν, διότι οὐδέποτε ἐγράφη εἰς οὐδέμιαν γλῶσσάν, ὅτι ἡ πρώτη λευκὴ θρῖξ φονεύει τὸν ἔρωτα καὶ τὴν καλλονήν.

Ἐπάρχει τι ἀσχημότερον κεφαλῆς φαλακρὰς, ἢ φαλάκη. Ἐπάρχει τι πολὺ γερωντότερον κόμης λευκῆς, ἢ βαμμμένη κόμη.

Ἄλλ' εἴπατέ μοι σεῖς οἱ ἄνδρες αἱ χρωματιζόμενοι, οἱ βαπτόμενοι, ποίους νομίζετε ὅτι ἐξαιπάτετε; Ποίον ἐλπίζετε νὰ πλανήτετε;

Ὁ γυναῖκες, ἀρνηθῆτε πᾶσαν συμπάθειαν εἰς ἄνδρα βεβαμμένον!

Εἰς ὑγιεινολόγος, εἰς βράπτῃς καὶ εἰς φιλόσοφος, συνελθόντες ποτὲ διέγραφον τὸν κατωτέρω ἐξ ἄρθρων 30 κώδικα τῆς ἐνδυμασίας, ὃ ἵππους συνδιαζεῖ τὴν ὑγιεινὴν μετὰ τῆς φιλοκαλλίας.

1

Ἄνθρωπος ἔχων δέκα πεντάλεπτα πρέπει νὰ δαπανᾷ ὅτιν διὰ τὴν τροφήν του, καὶ δύο διὰ τὴν ἐνδυμασίαν του.

2

Ἄνθρωπος διαθέτων διὰ τὴν ἐνδυμασίαν του τέσσαρας δραχμὰς πρέπει νὰ δαπανᾷ τρεῖς διὰ τὴν λινόστολῃν καὶ μίαν διὰ τὰ ἐξωτερικὰ ἐνδύματα.

3

Προτιμότερον εἶνε νὰ ἐνδύσασαι σεμνοπρεπῶς τὰς ἑπτὰ ἡμέρας τῆς ἐβδομάδος, παρὰ νὰ καλλιπίζεσαι τὴν κυριακὴν καὶ νὰ εἶσαι ῥυπαρὸς τὰς ἐπιλοιπούς ἐξ ἡμέρας.

4

Ἡ καθαριότης τῆς ἐνδυμασίας εἶνε ὑγεία καὶ ἀξιοπρέπεια.

5

Τὸ ἐνδύμα εἶνε δευτέρα ἐπιθερμὴς τεχνητὴ, παρ' ἡμῶν κατασκευαζομένη, εἰς τὴν ὁποῖαν πρέπει νὰ παρέχωμεν ὄλας τὰς φροντίδας καὶ τὰς περιποιήσεις, τὰς ὁποῖας ἀφιερῶμεν εἰς τὴν φυσικὴν, τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ δημιουργηθείσαν.

6

Ὁ ἐργάτης πρέπει νὰ ἔχῃ μίαν ἐνδυμασίαν διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ ἄλλην διὰ τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

7

Πρὶν ἢ παραγγεῖλῃς νέον ἐνδύμα, ἐπισκέψθητι τὸ μαγειρεῖόν σου καὶ βελιδροσκοπήσον τὴν κοιλίαν τῶν τέκνων σου.

8

Μία κηλὶς ἐπὶ τοῦ ἐνδύματος εἶνε πάντοτε ἐπανείδιστος καὶ τίποτε δὲν δύναται νὰ τὴν δικαιολογήσῃ. Προτιμότερον εἶνε νὰ ἔχῃς ἑκατὸν ἐμβάλωματα παρὰ μίαν μόνην κηλίδα.

9

Προτιμότερον εἶνε νὰ φέρῃς πρόστυχον ἀλλὰ καινουργὲς ἐνδύμα, παρὰ ἐνδύμα κομψὸν τὸ ὁποῖον ἤδη ἐφόρεσας ἄλλοι.

10

Τὸ φέρειν ἐνδύμα ἀνώτερον τῆς ἰδίας τάξεως

ἀποτελεῖ συνεχές ψεῦδος, δύναται δὲ νὰ εἶνε προσιμὸν τοῦ ἐλαττώματος καὶ τοῦ ἐγκλήματος.

11

Τὰ ἀμαρτήματα τῆς ματαιότητος τὰ γινόμενα διὰ τοῦ ἐνδύματος εἶνε ὅμοια πρὸς τὴν πλαστογράφειαν τῆς ὑπογραφῆς.

12

Ὁ κυνισμὸς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν εἶνε ἰδιοτροπία καὶ ἀκαθαρσία, δύναται δὲ νὰ εἶνε ἀρχὴ παρφοσύνης.

13

Τὸ μμείσθαι τὰς ἰδιοτροπίας τῶν μεγάλων ἄνδρῶν δὲν δύναται νὰ καταστήσῃ ἡμᾶς μεγάλους, ἀλλὰ μᾶς καθιστᾷ ἀσφαλῶς γελοίους.

14

Τὸ νὰ εἴμεθα δούλοι τοῦ συρμοῦ εἶνε αὐταρέσκεια, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ περιφρονῶμεν αὐτὸν παρὰ πολὺ εἶνε ἰδιοτροπία.

15

Ἡ μεγαλύτερα ἀπλότης εἰς τὴν ἐνδυμασίαν συμβιβάζεται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὴν ὑγιεινὴν καὶ μὲ τὴν φιλοκαλίαν.

16

Ὁ συρμὸς εἶνε ἴσος πρὸς ὅλους, ἀλλ' ὁ σοφὸς προσαρμύζει αὐτὸν εἰς τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, εἰς τὰς ἐξεις του, εἰς τὸ ἐπάγγελμά του, εἰς τὴν ἡλικίαν του, κτλ.

17

Πρέπει ἢ μὲν γυνὴ νὰ κοσμηθῆται, ὁ δὲ ἀνὴρ νὰ ἐνδύεται.

18

Πᾶς συρμὸς περισφιγγῶν, στενοχωρῶν, ἀφαιρῶν τὴν εὐκίνησιν, ἀφαιρεῖ ὑγιάν καὶ ἐργασίαν.

19

Προτιμότερον εἶνε νὰ ἰδρῶνται παρὰ νὰ τρέμωμεν ἀπὸ τὸ ψῦχος.

20

Προτιμότερον εἶνε νὰ φέρετε καὶ τὸ θέρος τὰ χειμερινὰ ἐνδύματα, παρὰ νὰ πράξετε τὸ ἐναντίον.

21

Ἐἰς τὰ πρῶτα ψυχῇ ἀντιτάσσετε ὅλην τὴν θερμότητα τῶν ἐνδυμάτων, καὶ εἰς τὰ πρῶτα θάλαπην περιμένετε μεγαλύτερα θάλαπην διὰ νὰ ἐλαφρωθῆτε.

22

Μάλλιον καὶ λευκὸν ὕφασμα εἶνε λέξεις περιέχουσαι πλεονῆ τὰ τρία τέταρτα τῆς ὑγιεινῆς τοῦ ἐνδύματος.

23

Μὴ ποιοῦ χρήσιν ὑφάσματος ὁμοίου πρὸς ὁμοίαν, οὔτε δεσμοῦ ὁμοίου πρὸς ἄλλου.

24

Ἐνδύεσθε διὰ νὰ εἴσθε κομφοί, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ ν' ἀπατάτε τὸν πλησίον.

25

Ἐἰς τὴν ἐνδυμασίαν τὸ ἐπίπλαστον μένει πάντοτε παράχορδον.

26

Τὰ ψεύδη τὰ διὰ τῆς ἐνδυμασίας γινόμενα προκαλοῦσι πάντοτε τὴν μεταμέλειαν καὶ τὴν ἀποστροφήν.

27

Κάλλιον προφυλασσόμεθα ἀπὸ τὸ ψῦχος διὰ πολλῶν ἐλαφρῶν ἐνδυμάτων, παρὰ δι' ἑνὸς μόνου ἐνδύματος βαρέος.

28

Τὰ ἐνδύματα, ἰδίως τὸ θέρος, πρέπει συχνὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἐκτίθενται εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἰς τὸν ἥλιον, διότι ἔχουσιν ἀνάγκη ν' ἀερίζωνται ὡς τὰ δωμάτια καὶ τὰ σώματά μας.

29

Τὸ ἐνδύμα τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει ἢ καθιστᾷ δύσκολον μίαν μόνην ἐκ τῶν κινήσεών μας εἶνε ἐνδύμα κακόν.

30

Τὸν βράπτην ὅπως καὶ τὸν ἰατρὸν πρέπει ν' ἀλλάσσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν σπανιότερον.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ

Τῶστρο ἐσθύσθηκα· ἢ ἡμέρα
Γλυκοφέγγει ἴτροπαλή,
Καὶ ἔς τὸν ἑξάστερον ἀέρα
Κελαδοῦν κορυδαλί.

Γύρω ἔς τάνθη τὰ περίσσια
Τῆς λευκῆς ἀγραμπελιάς
Φτερουγίζουσι τὰ μελίσσια
Μὲ τὴν ἔννο τῆς δουλειᾶς.

Ἐὶ χωράφια ἀνθοστρωμένα
Καὶ γεμάτα χλωροσά
Χίλι' ἀρνάκια σκορπισμένα
Βόσκουν χόρτο καὶ ὄσπρια.

Κι' ἀνασαινοῦνε τὰ δάση
Μέσ' ἔς τὴν διάπλατην γιορτῇ
Ποῦ γιορτάζει ὄλ' ἢ πλᾶσι
Ἀνθισμένη, φτερωτή...

Ἐύπνα, κόρη κοιμισμένη,
Κι' ἔλα ναύρης τῇ χαρᾷ
Ἐὶ κοιλάδα στολισμένη
Μ' ἀργυρόχρυσον νερά.

Ὅπου κρίνοι βασιλεύουν
Κι' ἢ βιολέττα κρυφανθεῖ
Καὶ τὰ στάχυα ἀργοσαλεύουν,
Ἐλα κόρη μου ἔαυθῆ!

Ἐλα, τῶν πουλιῶν ν' ἀκούσης
Τῇ γλυκόφωνῃ λαλιά,
Ἐλα, μὲ δροσιεὶς νὰ λούσης
Τὰ σγουρά σου τὰ μαλλιά.

Κι' ὅπου ὀλόρθη μεγαλώνει
Κάποια λευκὰ ἐρημική
Ἐλα νὰ καθήσης μόνη
Ἐἰς τὸν ἴσκιον τῆς ἐκεῖ.

Κι' ἄμ' ἀρχίσῃ ἀνάρῃ ἀνάρῃ
Τὰ γεράκι νὰ φυσᾷ
Ἐὶ τὰσημένα τῆς κλωνάρια,
Ἐὶ τὰ μαλλιά σου τὰ χρυσαῖα,

Μέσ' ἔς τὴν ἐρημιὰ ἐκεῖ πέρα,
Μέσ' ἔς τὴν ἀνθισμένην γῆν,
Μὲ τὴν ἐμμορφῇ τῇ μέρα,
Μὲ τὴν πρόσχαρην αὐγῇ,

Τόλομύριστο τάγερ
Ἐπ' τὰ βῆθη τούρανοῦ
Τὴν ἀγάπην μου ἄς φέρῃ
Ἐὶ τὴν καρδιά σου καὶ ἔς τὸν νοῦ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ γάλα ὁρνιθῶν τῆς ἀρχαίας παροίμιας, τοῦ πουλιῶν τὸ γάλα τῆς δημόδους ἀπεδείχθη ἐσχάτως, ὅτι δὲν εἶναι τι ἀνύπαρκτον ἢ δυσέυρετον. Οἱ φυσιοδίφαι γινώσκουσιν, ὅτι αἱ περιστερὶ τρέφουσι τὰ νεοττὰ των κατὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἐκκολάψεως αὐτῶν δεκαπενθήμερον διὰ τρόπου εἰς ἄκρον περιέρου. Δηλονότι ἐκκρίνεται ὑγρὸν τι λιπαρὸν καὶ γαλακτώδες, ὅπερ ὁ νεοσσὸς θηλάζει ἐμβάλλων τὸ ῥάμφος του εἰς τὸ ῥάμφος τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἐν τινι τῶν τελευταίων συνεδριάσεων τῆς ἐν Παρισίοις Ἀναδημίας τῶν ἐπιστημῶν ὁ κ. Σάλ ἀπέδειξεν, ὅτι τὸ ἐκκρίνον τὸ ὑγρὸν ἐκεῖνο ὄργανον εἶναι ἐπιθήλιον καὶ οὐδὲν ἄλλο· προέρχεται δ' ἐκκρίσις ἐξ ὑπερτροφίας τῶν αἱματοφόρων ἀγγείων.

Κατὰ τινι ἀπογραφικὴν σημείωσιν ἐν Γαλλίᾳ γίνεται ἀναλόγως ἡ μέγιστη κατανάλωσις φωσφορικῶν πυρῶν. Ἐἰς ἕκαστον Ἀγγλὸν ἀναλογεῖται καθ' ἡμέραν 8 φωσφορικά πυρεῖα, εἰς ἕκαστον Σουηδὸν 9, εἰς ἕκαστον Γερμανὸν 11 καὶ εἰς ἕκαστον Γάλλον 15. Τοῦτο ἀποδίδουσι τινες εἰς μόνην τὴν κακὴν ποιότητα τῶν ὑπὸ τοῦ μονοπωλίου κατασκευαζομένων ἐν Γαλλίᾳ πυρῶν. Ὁ δὲ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν

καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην καιομένων καθ' ἐκάστην πυρῶν ὑπολογίζεται εἰς δύο δισεκατομμύρια.

Ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν μεγάλη γίνεται χρήσις ἐν Ἀμερικῇ τοῦ ἐκ ξύλων ἔριου, ἢ τοῦ λεπτοτάτου ξημάτων ξύλου, ἤρχισε δὲ νὰ εἰσάγῃται καὶ εἰς Ἑβρώπην ἢ χρήσις αὐτῶν. Χρησιμοποιεῖνται δὲ ταῦτα ἰδίως εἰς φακελώματα ἐμπορευμάτων (emballages), εἰς γεμιστάματα στρωμάτων, εἰς διυλίσεις, εἰς καθαρισμὸν τῶν μηχανῶν, ἀντὶ ῥυκῶν καὶ εἰς ἄλλα παραπλήσια ἔργα. Ἐπειδὴ δὲ ἐκ πάντων τῶν ἀχρηστων τεμαχίων ξύλων εἶναι δυνατόν νὰ παραχθῇ τὸ ξύλινον ἔριον, καὶ αἱ πρὸς τοῦτο μηχαναὶ παράγουσι μεγίστας ποσότητας τοιούτου, ἀποβαίνει τὸ εὐωστότερον τῶν γεμισμάτων. Τὸ ἄχυρον καὶ τὸ χόρτον εἰσι συνήθως ὑγρά καὶ ἐνίοτε ἔχουσιν ἴνας σκληράς, καθιστώσας αὐτὰ ἀκατάλληλα εἰς φακελώματα. Εἰς πλήρωσιν δὲ στρωμάτων τὸ ξύλινον ἔριον εἶναι ἐλαστικώτερον καὶ ἄλλου γεμισμάτου, πλὴν τῶν ἰσπεῖων τριχῶν ἀλλὰ καὶ τούτων εἶναι προτιμότερον, ὅταν προέρχεται ἐκ ρητινωδῶν ξύλων, διότι δὲν ἀπορροφᾷ ὑγρασίαν καὶ ἀποδιώκει τὰ ἕντομα. Τοῦτου ἕνεκα ἐν πολλοῖς νοσοκομείοις προτιμῶνται τὰ τοιαῦτα στρώματα, προσκεφάλαια κλπ. τῶν διὰ κοινοῦ ἔριου πεπληρωμένων.

Ἡ φυσίγειος θάλασσα ἐν Ἑλβετίᾳ, ἢ ἐκτεταταῖα ὁ Γάλλος Ρουδαίρ, ἀπεδείχθη διὰ νεωτέρων ἐρευνῶν περιττή. Ὁ Γάλλος Λανθῶς, ὅστις ἐξηκολούθησε τὰς μελέτας τοῦ Ρουδαίρ, εὗρεν ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς τόποις, οἵτινες κατὰ τὸ σχέδιον τοῦ τελευταίου τοῦτου ἐμελλαν νὰ ἀποτελέσωσι τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης, στρώματα γῆς, περιέχοντα ὕδωρ ἀρθονώτατον. Διὰ πρῶτης πειρατηρίου διατρήσεως ἀνώρυξεν ἀρτεσιανὸν φρέαρ, παρέχον ἐνακισχιλίας λίτρας ὕδατος ἀνὰ πᾶν λεπτὸν τῆς ὥρας. Ἡ ποσότης δὲ αὐτῆ τοῦ ὕδατος ἐξαρκεῖ πρὸς ἀρδουσίαν ἐκτάσεως γῆς πεντακισχιλίων τετραγωνικῶν χιλιομέτρων. Ὄβω δὲ διὰ τῆς ἀνορύξεως καὶ ἄλλων φρεάτων ἢ πύργῳ ἀνυδροῦ καὶ ἀνομοιότητος ἐρημὸς θὰ μεταβληθῇ εἰς κατὰφυτον καὶ εὐφοριωτάτην κοιλάδα.

Ὁ παρασκευαστὴς ἐν τῷ Βερολίνῳ πανεπιστημίου Γωάννης Βικκερσχάιμπερ εὗρεν ὑγρὸν ἀδλαδὲς, ἄσπρον καὶ ἄχυρον πρὸς διατήρησιν παντοειδῶν κρεάτων, ὠμῶν, ἐφθῶν, ὀπτῶν, λαχανικῶν, ὀπωρῶν καὶ ἐν γένει παντὸς τροφίμου. Ὁ αὐτὸς χημικὸς εἶχεν ἐφεύρη πρὸ ἑξ ἐτῶν ὅμοιον ὑγρὸν, ὅπερ ἦτο χρησίμου μόνον πρὸς ἐπιστημονικοὺς σκοποὺς, πρὸς διατήρησιν ἰδίως ἀνατομικῶν προπαρασκευασμάτων, διότι ἦτο θηλητηριώδες. Ἀλλὰ τὸ νῦν ὑπὸ τούτου ἐφευρεθὲν ὑγρὸν πληροὶ πλείστας ἀνάγκας καὶ ἀποδείκνυται ἀπαραίτητον εἰς τὴν οἰκτικὴν οἰκονομίαν. Τὸ κρέας διατηρεῖται ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀλειφόμενον δι' αὐτοῦ ἢ ἐμβαπτίζομενον εἰς αὐτὸ ὅταν τὰ τεμαχία εἶναι μεγάλα. Ὁμοίως καὶ τὰ λαχανικὰ ἐμβαπτιζόμενα διατηροῦνται θαλαριώτατα, καὶ αὐτὸ τὸ γάλα διατηρεῖται ἐπὶ ὀκτώ καὶ πλέον ἡμέρας ἀναλλοίωτον ἐπιχειρομένου τοῦ ὑγροῦ ἐπ' αὐτοῦ. Οἱ μαλακοὶ καρποὶ, ὅσον τὰ χημικῆρασα, διατηροῦνται ὅταν ἐπιπλάσωνται διὰ ζαχαρώσεως ἀναλελυμένης ἐν τῷ ὑγρῷ ἐκείνῳ. Οὐ μόνον

νον πολλά ξανοδοχέια τῆς Γερμανίας ποιοῦνται ἤδη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας χρῆσιν τῆς νέας ἐφευρέσεως, ἀλλὰ καὶ τὰ Σουηδικὰ ταριχεύε ἰχθύων πρόκειται δὲ καὶ ἐν Βρουνσβίτη νὰ ἰδρῶν κατὰστημα πρὸς κοινὴν παρασκευὴν λαχανικῶν.

Πολωνός τις ἰατρός, ὁ πρίγκιψ Ἰγνάτιος Γιάνελ, ἀγγολῶν ἀπὸ τοῦ 1858 εἰς τὴν μελέτην τοῦ τρόπου πρὸς προσυλάξιν ἀπὸ τῆς λύσεως καὶ θεραπείαν τῆς νόσου, ἐπεχείρησε νὰ ἀποδείξῃ ἐν ἐπιστολῇ δημοσιευθείσῃ διὰ τινος βωσσιτικῆς ἐφημερίδος, ἀνακοινωθεῖσα δὲ καὶ εἰς τὴν ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίαν τῆς Ἰατρικῆς, ὅτι ἡ μέθοδος τοῦ Παστέρ βασίζεται ἐπὶ σωρῶν βάσεων.

Ὁ Πολωνός πρίγκιψ δὲν παραδέχεται ὅτι ὁ εἰς κύνικλον ἐνοφθαλμιζόμενος λυσαικὸς ἴσος εἶναι δυνατόν νὰ προσυλάξῃ ἀπὸ τῆς λύσεως, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ κύνικλος οὐδαμῶς λυσαῖ ἀφ' αὐτοῦ. Παρατηρεῖ δὲ πλὴν τούτου ὅτι διαφέρουσι κατὰ πολὺ τὰ δῆγματα λυσσάντων λύκων ἢ κυνῶν τὰ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῆς σαρκὸς γινόμενα, ἀπὸ τῶν γινομένων εἰς μέλη τοῦ σώματος, καλυπτόμενα δι' ἐνδυμάτων. Εἶναι βεβαιωμένον, λέγει, ὅτι τὰ τελευταῖα δῆγματα εἰσὶν ἀκίνδυνα πάντες δὲ οἱ ἀποθανόντες ἀσθενεῖς, οὓς ἐθεράπευσεν ὁ Παστέρ, εἶχον δηχθῆ εἰς γυμνά μέρη τοῦ σώματος. Ἐν ᾧ ὁ πρίγκιψ ἰατρός βεβαιοῖ ὅτι ἐθεράπευσεν 88, δηχθέντες ὑπὸ λυσσάντων λύκων καὶ κυνῶν, διὰ βήμματος φλοιοῦ τῆς *Spirita Filipenda*. Τούτων 28 διετέλουν ἐν τῇ πρώτῃ περιόδῳ τῆς λύσεως, ὅτε ἤρχισε τὴν θεραπείαν.

Δύο Ἄγγλοι διήγειραν τελευταῖον ἐν τῇ μεγάλῃ Ὀπερα τῶν Παρισίων τὴν γενικὴν δυσαρέσκειαν, καθῶσον ἐπαίζον οὐτὶς κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς πραστάσεως ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ των κίλου. Ἐπειδὴ δὲ οὐδέλλως ὑπήκουσαν εἰς τὰς προτροπὰς καὶ παρατηρήσεις τῶν γειτόνων αὐτῶν τῶν κλητήρων, προσεκληθῆσαν εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Καὶ ἐπειδὴ ὁ ὑπάλληλος κατὰ σύμπτωσιν εἶχεν ἄλλοιαν ἐργασίαν, οἱ Ἄγγλοι ἐν τῷ μεταξὺ περιμένοντες ἤρχισαν νὰ παίζωσιν οὐτὶς πρὸς μέγιστον γόλον τῶν ὑποδεεστέρων ὑπαλλήλων. Ὅτε τέλος παρουσιάσθησαν εἰς τὸν γραμματεῖα, ὁ εἰς τούτων ἴνι *Cooper* κάτοχος ἀνακωρυχέων ἐν *Στάφφορδσέρη*, «Κύρια γραμματεῦ, εἶπεν, ἀγαπῶ τὸ οὐτὶς τὸσά σφοδρῶς, ὥστε, μεταβαίνων ὅπως νυμφευθῶ ἐπαίξω ἐν τῇ ἀμάξῃ μετὰ τοῦ κερανύμφου μου τὸ παιγνίδιον τούτο. Καὶ ἔσαν δὲ κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον μὲ ἐπληξέ ἡ δεινὴ συμφορὰ τοῦ θανάτου τοῦ μακαρίτου πατρός μου, θ' ἀπέθνησκον τῆς ὀλίψεως ἂν μὴ κατὰ τὴν πρὸς τὸ νεκροταφεῖον συνοδίαν τοῦ μακαρίτου ἐπαίζον ἐν τῇ ἀμάξῃ οὐτὶς π.» Ὁ γραμματεὺς τῆς ἀστυνομίας ἀκούσας ταῦτα ἠγέρθη καὶ α—Ἰπάγετε, κύρια» τῷ εἶπεν «ἡ περίπτωσις αὕτη ὑπάγεται εἰς ἰατρὸν ἰφρονολόγον, καὶ οὐχὶ εἰς πρόσωπον τῆς δικαιοσύνης.»

Ὁ διάσημος προσωπογράφος Ἄγγελλος ἀπέκτεσε τελευταῖον ἔχον πνὴ λιπώδη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του λίαν ἐνοχλητικόν, διὸ κατέφυγεν εἰς τὸν χειρουργὸν καθηγητὴν Μοζέτιχ ὅπως τὸν ἐξαίρῃ. Μετὰ τὴν ἐγχείρησιν ὁ ζωγράφος ἠρώτησε τὸν χειρουργὸν διὰ

τίνας τρόπον δύναται νὰ τὸν ἀμείψῃ ἀξίως τῶν κόπων του. Ὁ χειρουργὸς ἐζήτησε τὴν φωτογραφίαν τοῦ ζωγράφου μὲ τινὰ ἀφιέρωσιν. Ἀλλ' ἡ ἀμειψὴ αὕτη ἐφάνη λίαν περὶ εἰς τὸν ζωγράφον διὸ ζωγράφος αὐτὸς ἐκτύπη ἔγραψε κάτωθεν τῆς εἰκόνας ἣν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Μοζέτιχ: Κεφαλὴ Ἄγγελλο ἐπιδιορθωθεῖσα ὑπὸ Μοζέτιχ.

Ὅτε ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολεὼν περιηγεῖτο μετὰ τῆς συζύγου του Μαρίας Λουίζης ἐν ἔτει 1810 τὰς Κάτω Χώρας διήλθε καὶ διὰ κωμοπόλεως τινος Nam καλουμένης. Ὁ δήμαρχος τῆς πόλεως ταύτης πρὸς τιμὴν τοῦ αὐτοκράτορος εἶχε κατασκευάσει θριαμβευτικὴν ἀψίδα ἐφ' ἣς εἶχεν ἐπιγράψει

L' empereur n' a pas fait une sottise
En épousant Marie Louise

(Ὁ αὐτοκράτωρ δὲν ἔκαμεν ἀνοησίαν νυμφευθεὶς τὴν Μαρίαν Λουίζαν.)

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐγέλασε διὰ τὴν σοφίαν τοῦ ποιητοῦ καὶ μετεπέμψετο παρ' ἐκτύπη τὸν δήμαρχον τῆς πόλεως.

— Στιγουργεῖτε, λοιπόν, κύριε δήμαρχε; τῷ εἶπεν.

— Ὀλίγον, τῷ ἀπήτησεν ὁ δήμαρχος μετριοφρόνως.

— Πίνετε καὶ ταμβάκον; ἠρώτησεν εἶτα ὁ Ναπολεὼν.

— Ὀλίγον, ἀπήτησεν ὁ δήμαρχος.

— Τότε λοιπόν λάβετε εἰς ἀνάμνησιν τὴν ταμβάκοθῆκην ταύτην, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν χρυσὴν ταμβάκοθῆκην, προσθεῖς

Quand vous y prendrez une prise
Rappelez-vous de Marie Louise

(Καὶ ὅταν παίρνετε μίαν πρὸς εἰς ἀνομιὰς τὴν Μαρίαν Λουίζαν.)

Ἐν τινι ξανοδοχέῳ τῶν Ἀθηνῶν εἰσῆλθη ἡ κακὴ εἴξις τοῦ θίδειν μετὰ τὸ γεῦμα καὶ εἰς τὸν ὑπηρέτην κάτι τι. Κύριός τις θυμῶς δὲν ἐννοεῖ τοῦς τοιοῦτους πιθημιστάς; διὸ πληρώσας τὸν ἀρκετὰ ἐξωγκωμένον λογαριασμὸν ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ.

— Καὶ διὰ τὸ γκαρσόνι, Κύριε; λέγει ὁ ὑπηρέτης.

— Ἄ, φίλε μου, ἀπαντᾷ οὗτος ἐγειρόμενος, ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔρχεται.

Εἰς ἐξετάσεις τῆς ἰατρικῆς σχολῆς:

Καθηγητῆς. — Ἰσμπορεῖτε, κύριε, νὰ μοῦ εἰπῆτε τὰ ὄστα τῆς κεφαλῆς;

Ἐξεταζόμενος. — Τὰ ὄστα τῆς κεφαλῆς τὰ ἔχω ὅλα εἰς τὸ κεφάλι μου, ἀλλὰ τῇ στιγμῇ ταύτῃ δὲν ἐνθυμοῦμαι δυστυχῶς κανέναν!

Σχοπὸς ἔσωθεν τοίχου:

— Τίς εἶ;

Ἄξιωματικός. — Ζῶν... ζῶντες.

Σχοπὸς. — Τὴν νύκτα δὲν ἀφίνω κανένα ζῶν νὰ μπῆ μέσα.